

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 92.

Tiende Session.

29de Møde.

Onsdagen den 10de Novbr. Kl. 1.

(Fortsat)

S. M. Petersen: Ved nærmere Efter-
syn troer jeg, de ærede Medlemmer, ville komme
til det Resultat, at Forskjellen mellem Majori-
teten og Minoritetens Indstilling ikke er
saa stor, som det maaskee ved første Blik
kunde synes. Ifølge Minoritetens Indstilling
skal vel Landvæsenkommisfainerne vælges af
Ministeriet, men efter Amtsraadenes Indstil-
ling; hvis Majoritetens Indstilling vedtages,
saae Amtsraadene Ret til at udnævne
Landvæsenkommisfainerne, og hvis Minori-
tetens Indstilling vedtages, saae de Ret til at
indstille dem. Men kan man dog tænke sig
Andet, end at de i sidste Tilfælde vilde ind-
stille de Samme, som de ellers vilde have valgt,
dersom de havde havt Valgretten; og hvad
vil Ministeriet i Reglen gjøre? Det vil natu-
rligviis følge Amtsraadets Indstilling. Jeg
tilstaaer, at der kan tænkes Undtagelser, men
de ville vistnok blive meget sjeldne. Hvad er
det saa egentlig, den ærede Minoritet vil op-
naae? Han vil have Ministeriets Stempel
sat paa Landvæsenkommisfainerne, forat de
skulle have en større Betydning, eller en smuk-
kere Form. Han udtalte, at de i det Hele
meer ere at betragte som Dommere, end som
Skjønsmænd, men jeg for mit Vedkommende
betragter dem meest som Forligelsescommis-
sairer; thi jeg troer at kunne sige, og de fleste,
som have noget Kjendskab til disse Forhold,
ville vistnok sige det Samme, at de i de fleste

Tilfælde, naar de komme sammen med Par-
terne, ville søge at saae dem forligte, men
naar dette er Tilfældet, kan der jo ikke være
Tale om nogen Dom. Jeg kan ikke tænke
mig nogen Grund, hvorfor man just skal holde
paa den smukkere Form og det smukkere Prin-
cip, som det ærede Mindretal i Forening med
den høitagede Minister holder paa. Den
eneste Grund skulde være, at den høitærede
Minister holder saa fast derpaa, og dersom
dette fremdeles skulde blive Tilfældet og man
ikke paa anden Maade kunde komme til nogen
Overeenskomst, saa kunde det maaskee være et
Spørgsmaal, om man ikke, da den høitærede
Minister med saamegen Bevillie kommer Ud-
valget imøde, fra Udvalgets Side skulde gjøre
dette Skridt, for at komme til en Overeens-
komst. Dette er den eneste Grund, der skulde
være dertil; thi jeg kan ingenlunde skjønne, at
en Landvæsenkommisfaiir kan eller bør have
større Betydning, større Agtelse, ei heller, at
han skulde have mere Krav paa Tillid eller
virkelig fortjene mere Tillid, fordi Ministeriet
har sat sit Stempel paa ham, end fordi Amts-
raadet udnævner ham (En Stemme: Kam-
merraad!). Ja, jeg hører en Stemme nærne
Ordet Kammerraad; det staaer rigtignok ikke i
Amtsraadets Magt at udnævne ham til Kam-
merraad, men det gjør Intet til Sagen, der-
for kan han være en ligesaa god Landvæsen-
kommisfaiir.

Den ærede Minister har iøvrigt, saa vidt
jeg har forstaaet ham, deelt sin Modstand imod
§ 1 i 3 Dele. Den første har jeg nu med et
Par Ord omtalt; den anden var den, at Land-
væsenkommisfainerne ikke kunde undslaae sig